

Indremisjonen i Siljan vil at sogne- prest Bakken skal bryte med Oxford-bevegelsen.

Varden, Skien 22.3.39

Det vil sognepresten ikke, og man regner nu med brudd.

Sogneprest Bakken.

Efter hvad det meddeles «Varden» blev det forleden holdt et møte i Siljan hvor man drøftet sogneprest Bakken's stilling til Indremisjonen.

I møtet deltok styrene for de

tre indremisjonsforeninger i bygden, representanter for Langesundfjordens Indremisjonsselskap, sogneprest Bakken og endel Oxford-gruppe tilhengere fra distriktet.

Indremisjonen krevet at sognepresten skulde bryte sin forbindelse med Oxfordbevegelsen da denne bevegelse anerkjenner ting hvis syn Indremisjonen ikke kan dele. Efter endel diskusjon erklærte sognepresten at han fant å ville fortsette sitt arbeide i Oxfordbevegelsen, og man må som følge herav regne med at det vil bli brudd mellem sognepresten og Indremisjonen i bygden. Striden gjelder ikke sogneprestens person, da alle setter stor pris på ham som menneske, men det er læresetninger som indremisjonen ikke kan godkjenne som er årsak til striden, meddeles det oss.

Strid mellem sogne- prest og indremisjon om Oxford-beve- gelsen.

Aftenposten 22.3.39

Skien, 22. mars.

(NTB.) I Siljan er det opstått en eiendommelig strid mellem sognepresten og stedets indremisjonsforeninger. For nogen dager siden holdtes et møte av styrene i de tre indremisjonsforeninger i bygden og representanter for Langesundfjordens indremisjonsselskap, sognepresten og en del Oxford-gruppetilhengere fra distriktet. Indremisjonens representanter krevet av sognepresten at han skulde bryte sin forbindelse med Oxford-bevegelsen, da denne bevegelse anerkjenner ting hvis syn indremisjonen ikke kan dele.

Efter en del diskusjon erklærte imidlertid sognepresten at han fant å ville fortsette sitt arbeide innen Oxford-bevegelsen.

Efter dette må en regne med at det vil bli brudd mellem sognepresten og indremisjonen i bygden.

Sognepresten vil ikke opgi Oxford.

Og nu blir det antagelig
brudd mellem ham og
Indremisjonen.

Aftenposten 23.3.39

Som meddelt i endel av oplaget igår aftes er det opstått en strid mellem sogneprest Bakken i Siljan og indremisjonen i bygden. På et møte som nylig blev holdt av bygdens tre indremisjonsforeninger, og hvor også sognepresten og endel Oxford-tilhengere fra distriktet var til stede, blev sogneprestens forhold til indremisjonen og til Oxford drøftet. Indremisjonen krevet at sognepresten skulde bryte med Oxford-bevegelsen, da denne efter indremisjonens mening anerkjenner forhold som indremisjonen ikke kan være enig i. Efter endel diskusjon erklærte sognepresten at han aktet å fortsette sitt arbeide i Oxford-bevegelsen. Man må således regne med brudd mellem ham og indremisjonen.

Det gjøres uttrykkelig opmerksom på at striden ikke gjelder sogneprestens person — hr. Bakken er nemlig meget avholdt i bygden.

Aftenposten forsøkte igår aftes å komme i forbindelse med sognepresten for å få en uttalelse av ham, men det blev oplyst at han var reist til Sverige.

04-03-054

3550 GOL

TLF. 067 - 74 270

2200 KONGSVINGER

EIDEMSGT. 1

TLF. 066 - 1 45 91

3006 KONGSBERG

BOECKSGT. 3

TLF. 03-73 15 00

OS
LIL
TL

ec / 6

Har sognepresten i Siljan omvendelse behov?

Tidens Tegn 23.3.39
Indremisjonsfolket nærer i allfall alvorlige bekymringer på grunn av prestens Oxford-sympatier.

At indremisjonsfolkene ikke har noe godt sie til Oxford er ingen hemmelighet. Det hører allikevel til sjeldenhetene, at motsetningene tilspisser sig slik at de lokale indremisjonsforeninger går til aksjon for å "omvende" distriktets sogneprest. Dette er imidlertid i disse dager skjedd i Siljan, idet bygdens indremisjonsledere understøttet av Langesundsfjordens indremisjonsselskap for en tid siden henvendte sig til sogneprest Bakken, som er sterkt Oxford-interessert og

bad om en konferanse med ham for å få drøftet de tros-emner hvor indremisjonen fant at sognepresten i sin Oxfordbetonte forkynnelse for vill Møtet kom istand og fant sted for noen dager siden. Tilstede var foruten sognepresten også en del av Oxfordgruppens tilhengere i distriktet. For indremisjonsfolket var møtt bl. a. sekretæren i Langesundsfjordens indremisjonsselskap, hr. Rydland, og ordføreren i Siljan, kirkesanger og lærer Nesje. Møtet bragte imidlertid intet positivt resultat. Det hele fortsetter som før. Sogneprest Bakken holder inntil videre fast ved Oxford uten at han dog inntar noe standpunkt som direkte behøver å hitføre brudd med indremisjonsfolket.

— Man lovet å være blide mot hverandre og omgås i fred og fordragelighet, forteller man oss. Et par dager senere reiste sognepresten på en tur til Sverige, — det sies for å delta i en del Oxford-gruppemøter.

— Men hvad er det egentlig man har å innvende mot sogneprestens forkynnelse? spør Tidens Tegn sekretær Rydland, som av mange ansees som den der har satt hele aksjonen igang.

— Vi besluttet på møtet at det intet skulde meddeles dagspressen fra våre samtaler — iallfall ikke før det foreligger et endelig resultat, svarer indremisjonssekretæren.

— Men er ikke prestenes kristendomsforkynnelse en sak av så pass almen interesse, at også andre enn indremisjonsfolk og presten selv bør få vite litt beskjed om det som foregår bak kulissene?

— Jo, saken kan naturligvis sees på den måten. Jeg kan allikevel ingen opplysning gi.

— Det betyr altså, at det påtrykk som her øves skal skjue i det skjulte,

og at den kritikk sognepresten er utsatt for ikke skal komme de almindelige menighetslemmer til kunnskap.

— De får legge hvad De vil i saken. Jeg ønsker ikke å si Dem noe. Også sognepresten var enig i at det intet skulde meddeles.

— Men vil saken hermed bli stillet i bero, eller kommer indremisjonen til å fortsette sin kampanje?

— Det kan jeg heller ikke svare Dem noe på, lyder det litt mutt fra indremisjonssekretæren.

Folk som er vel kjent i bygden uten å kunne karakteriseres som bygdefolk fremholder som sin opfatning, at sogneprest Bakken, som har vært i Siljan bare et års tid, er en usedvanlig avholdt mann.

Blev det holdt avstemning i Siljan idag er det ikke tvil om at indremisjonsfolkene vilde trekke det korteste strå overfor ham, påståes det. Dette betyr ikke, legger man til, at befolkningen i Siljan har noen spesielle Oxford-sympatier. Men forstår å vurdere en ærlig mann.

Ordfører og kirkesanger Nesje, der som nevnt selv tilhører indremisjonen, fremholder også, at sognepresten er en usedvanlig avholdt mann. Og ordføreren håper, så vidt vi forstår å tolke hans meget forsiktige ord, at den strid som nu er reist vil dø hen, og at fred og fordragelighet på ny vil komme til å herske i Siljan.

Måtte bare hans fromme håp ikke bli gjort til skamme. Vi har våre tvil. Undertegnede hørte nemlig professor Hallesbys høimessepreken i Fagerborg kirke forrige søndag. Den tone indremisjonsfolkets store lys og profet her benyttet sig av lovet ikke synderlig godt for den kristelige fordragelighet. Og indremisjonssekretær Rydland deler sikkert profetens opfatning.

obf.

Den engelske tennischampion går inn for moralsk oprustning.

Aftenposten

Den engelske tennischampion «Bunny» Austin reiste til Amerika med «Aquitanian» lørdag samtidig med det skandinaviske arbeidslaget. At engelske sportsmenn støtter op om ham ser en av de hilsener han har mottatt fra Len Harvey, British Empire sværveksmester i pøksing, racerkjøringen og verdensrekordholderen George Eyston, og manager for Arsenal Fotball Clubb, George Allison, den tidligere engelske internasjonale rugbykaptein Gadney og andre.

Bunny Austin sa før avreisen: «Moralsk oprustning er sportsmenneskenes svar på krisen. Jeg reiser til Amerika fordi jeg tror at moralsk oprustning er den sterkeste bro over Atlanterhavet. Jeg håber å møte sportsmenn i Amerika, for som Len Harvey sier: «Vi trenger Amerikas sportsmenn også i kamper for moralsk oprustning». Jeg er blitt bedt om å utgi min bok «Moral Rearmament, the Battle for Peace» i Amerika. I England er allerede 350.000 eksemplarer solgt. Jeg har inntrykk av at der er en mengde mennesker i Amerika som føler som mig at moralsk oprustning er den eneste sikre vei for oss alle. Mrs. Roosevelt har skrevet om det. Og ekapresident Hoover gav nylig en utfordrende uttalelse om det. I Storbritannia har bevegelsen spredt sig som ild i tørt gress fra den dag dr. Buchanan lanserte det for seks måneder siden. Oprop om moralsk oprustning kan sees på plakater i alle undergrunnsstasjonene. Jeg er dypt takknemlig overfor forretningsmenn og alle andre som har samarbeidet for å muliggjøre dette, som en del av deres verneplikt, fordi de føler som mig at det er svaret på krisen. Nu står det til hver enkelt å forandre det nasjonale og internasjonale liv ved å forandre oss selv først».

Alle spillerne ved de profesjonelle tennismesterskaper i London sendte følgende telegram: «Alt hell for dig Bunny med ditt amerikanske tiltak fra spillere i de profesjonelle mesterskaper».

23.3.39

„Oxfordgruppens budskap er et kappløp med kanonene.“

Morgenbladet

25. 3. 39

43 nordiske oxfordgruppemennesker til Amerika med moralsk oprustning som program.

Et nytt Norden første skritt til en ny verden.

Det klang i alle Skandinavias tonearter — i svensk, dansk, finsk og norsk inne i Palmen igår formiddag, hvor de fleste av den nordiske Oxford-delegasjons deltakere var forsamlet, de 43 som idag stevner ut av Oslofjorden ombord på «Stavangerfjord» med kurs for Amerika og dermed innleder sitt vikingetog for moralsk oprustning. Dette besøk er i grunnen en gjensitt etter Frank Buchman og hans venners besøk her i landet i 1934, som kom istand på stortingspresident Hambros innbydelse.

Frank Buchman er for tiden i New York hvor han sammen med et amerikansk team planlegger detaljene i den store kampanjen. Det første lengere opphold blir i Washington, derfra går turen til Chicago og den nordvestlige del av U. S. A., hvor skandinaverne er et sterkt innslag i befolkningen. Så til Atlanta Georgia, hvor ledende Oxfordmennesker fra hele Amerika samles i pinsen. Det er meningen at arbeidet skal strekke sig til Vestkysten også og hele reisen kommer antagelig til å vare 2—3 måneder.

Det er første gang de fire nordiske land gjør en felles innsats i Oxfordgruppens internasjonale arbeide, og de forskjelligste aldre og arbeidsgrener er representert blandt den flokk som drar avgårde — journalister, arbeidere, studenter, ingeniører, forfattere m. fl. Alle reiser i det felles håb å kunne gi ver-

den den løsning på sociale, økonomiske og politiske problemer som de er kommet til gjennom sin livsanskuelse.

— Mitt budskap gjelder arbeiderbevegelsen og industrien, sier den svenske jernarbeider Ernst Roos, som kom inn i Oxford-bevegelsen på en leir på Røros i 1937. Jeg tror absolutt å ha funnet svaret på de vanskeligheter man her kjemper med. Arbeiderbevegelsen mister ikke noget om medlemmene blir ærligere, mindre hatefulle og selviske. Og se på industrien, den er til for å fylle behovene våre, og hvis disse behovene blev bestemt av de fire absolutter, vilde historiens største revolusjon skje. Vilde f. eks. en som er innstillet på absolutt kjærlighet finne på å kjøpe kanoner? Jeg kan ikke bli hjemme, jeg må ut og gi verden av det jeg har fått.

Det er arbeidskameratene hans som har gjort reisen mulig, de har frivillig samlet inn penger til ham og vennen Nyström, og hjelper til med å underholde familien mens han er borte. Det viser sig i det hele tatt at det for det meste er bidrag fra alle kanter av landene som har klart finansene for størsteparten av deltagerne.

Den finske magister fru Kaisu Snellman forteller at det er i pla-

nen om moralsk oprustning det splittede Finnland har samlet sig. I Oxfordbevegelsen så det med en gang det nasjonale og nordiske program. Gjennem et enig Finnland, et enig Norden — og fra Norden kommer svaret til verden.

— Dessuten ser jeg det også som min oppgave som kvinne å samarbeide med de amerikanske kvinner til bedre forståelse av vårt ansvar.

Redaktør Carpien og kasserer Wuoristi, Finnland, vil vise verden hvordan minoritetsproblemer kan løses fredelig og falsk nasjonalfølelse utrykkes. De representerer finsk og svensk Finnland, hvor motsetningene nu begynner å forsvinne, takket være en uegennyttigere innstilling. — De samme synder som ødelegger for hvert enkelt menneske, ødelegger for nasjonen.

— Jeg har funnet svar på problemer innen ekteskapet, sier den danske komponist og «jazzkonge», tidligere leder av Valencias orkester, Vilfred Kjær — og der har man alle verdensproblemer i et nøtteskall. Alle vil ha og ha — se på Tyskland! Vi må lære å gi istedenfor. Nettop nu. Oxford-gruppens budskap er et kappløp med kanonene.

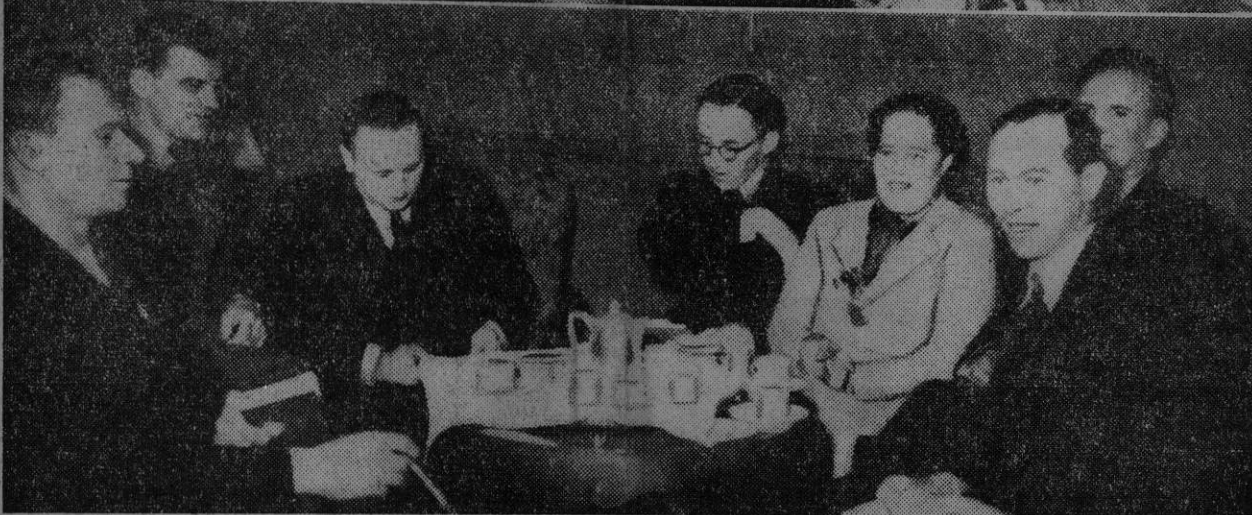
— Hva Norge spesielt kan gi? Vi kan fortelle fra det frieste land i verden, ikke bare når det gjelder den ytre samfunnsmessige, men også den indre frihet. Et land helt igjennem demokratisk og omtrent blottet for social snobbisme, sier overrettssaksfører Lauritz Johnson. — Norden gir jo i det hele tatt verden den verdifulle lærdom at det går an å leve side om side i god forståelse med sine naboland, at til og med fellesskapet er blitt sterkere her i disse tider.

**Skandinaviske
Oxford-representan-
ter på 3 måneders
turne til Amerika.**
Tidens Tegn — 24. 3. 39
**Reiser fra Oslo med
„Stavangerfjord“ imorgen.**

Oslo vil imorgen være møtестed for Oxford-representanter både fra Finnland, Sverige, Danmark, Norge og England. Gruppen skal nemlig, som det allerede tidligere har vært meddelt, starte en 3 måneders turné i Amerika. Og imorgen foregår avreisen fra Oslo med „Stavangerfjord“. De danske, svenske og finske deltagere i turneen kom til Oslo idag morges. Det reiser ialt 39 skandinaver og 4 fra England. I Amerikareisen deltar også representanter fra Tyskland, Frankrike, Nederland med flere. Av de engelske og amerikanske deltagere reiser imorgen 4 fra Oslo. De har nemlig alle opholdt sig her i Norden fra 1 til 5 år. Disse er amerikaneren Howard Blake, journalist i bladet „The Scotsman“ i Edinburgh John Morrison, redaktør Edw. Goulding, miss Gaddie. Dr. Buchman befinner sig allerede i New York. Her starter forresten gruppen også sin turné. Ferden går derfra videre til Washington og så til det skandinaviske Nord-Vesten.

Et nordisk vikingetog til Amerika

Oxford
Aftenposten 24.3.39

Øverst fra venstre: Fru Erna Topsøe, Danmark, fru Aslaug Lie, Oslo, frk. Gudrun Egebjerg, journalist, frk. Karin Laurell, Sverige, John Morrison, Skottland, Lauritz Johnson, forfatter, overrettssakfører, Norge, fru Laura Paulsrud, Norge, frk. Mary Gaddie, Skottland, fru Elna Kær, Danmark. Nederst fra venstre: Helge Nystrøm, Borlange, W. Rentzmann, forretningsmann, København, Vilfred Kjær, komponist, København, L. E. Carpelan, journalist, Helsingfors, fru Kaisu Snellman, fil. mag., Helsinki. Erkki Vuoristo, økonom, Helsinki, Ernst Roos, Domnarvet.

Kvinner og menn fra de fire nordiske land satte hinannen stevne på Grand i formiddag, for å fortelle pressen om det vikingetog de imorgen begynner til U. S. A. for å vinne amerikanerne for en moralsk oprustning.

Det er i alt 43 deltagere i ferden, som går ombord i «Stavangerfjord» i aften og følger med til New York. Alle har de gjennom Oxford-gruppen funnet veien frem til et nytt liv.

Dr. Frank Buchman har allerede været i New York i 14 dager for sammen med de amerikanske arbeidslag å tilrettelegge alle detaljer for denne kjempekampanje.

Det første lengere opphold blir i Washington, derfra reiser de nordiske deltagere til Chicago og statene i Nordvest-U. S. A., hvor så mange skandinaver har funnet et nytt hjem. Derfra fortsettes reisen til Atlanta, Georgia, hvor kjente Ox-

fordmenn fra hele Amerika samles til et house-party i pinsen.

Det er tanken at arbeidet skal fortsette til vestkysten.

Dette er første gang de 4 nordiske land gjør en samlet innsats i Oxford-gruppens internasjonale arbeide for moralsk oprustning. Gruppen reiser for å hjelpe til å mobilisere Amerikas enorme åndelige og moralske ressurser i «en verdenskrig mot selvskhet og egoisme».

Kampen for en ny åndsinnstilling.

Demokrati er kristendom i praksis.

Aftenposten 25. 3. 39

Palmehaven på Grand summet av de fire nordiske sprog da vi igår kom dit inn for å snakke litt med noen medlemmer av Oxford-gruppen som iformiddag drar avsted med «Stavangerfjord» for sammen med deltagere fra England, Tyskland, Frankrike, Nederland og Schweiz å mobilisere Amerikas enorme åndelige ressurser til en moralsk oprustning og en verdenskrig mot egoismen.

Den norske gruppe består av 12 medlemmer, omtrent like mange damer og herrer, alle unge og alle opfylt av den opgave som venter dem.

Sverige kom forholdsvis sent med i bevegelsen, så mange av de svenske deltagere har lært gruppens budskap å kjenne her i Norge, det var også tilfelle med de to svenske jernarbeidere vi vekslet noen ord med.

Ernst Roos fortalte oss at han var jernverksarbeider ved Domnarvet og at han bare var 15 år gammel da han begynte å arbeide der. Tidlig var han kommet inn i arbeiderorganisasjonen og hadde mange tillitshverv innen organisasjonen og sin egen faggruppe, da han møtte Oxford-gruppen.

— Når traff De Oxford første gang?

— Det var i 1937 på Røros, og jeg vil gjerne få takke for hvad jeg fikk den gang: et helt nytt liv og et helt nytt hjem.

— Hvad er hensikten med Deres reise til Amerika?

— Mitt budskap gjelder arbeiderbevegelsen og industrien. Jeg har sett og forstått at arbeiderbevegelsen intet kan miste om medlemmene blir ærligere, renere og mindre selviske. Har man først innsett det, så gjelder det bare måten hvorpå det kan skje.

— Og måten har De funnet?

Jernverksarbeiderne Ernst Roos og Helge Nystrøm bærer jernblokkene fra Domnarvet til reservelagrene med smil og godt humør.

— Ja, det har jeg, sa han med et varmt, strålende smil. De tanker som kommer til mig når jeg hver dag er stille for Gud forandrer mitt liv, som mine kamerater gjennom sin stille stund har fått forandret sitt liv. Når industrien og arbeidslivet får nyde godt av dette nye liv, kommer det til å se anderledes ut i verden enn det gjør idag. Vi venter oss meget av den moralske oprustning vi er gått inn for. Det er våre arbeidskamerater hjemme i Sverige

som har samlet inn penger til min og min kamerat Helge Nystrøms reise. Her ser De de brev som jernverksarbeiderne i Eskilstuna sendte med det beløp som de har samlet inn til vår reise:

«Vi her i Eskilstuna har hatt dere to (Roos og Nystrøm) særlig i tankene», stod der i brevet. «Dels fordi

vi kjenner dere bedre enn de andre, dels på grunn av vårt fellesskap på metallarbeiderfronten. Gjengen her vilde i første hånd samle inn til dere to. Vi vil at dere to skal kjenne at vi her i Eskilstuna særskilt stiller oss bak dere to, og det er derfor vi har gjort det på den måte. Hjertelig hilsen fra hele gjengen her. G...»

Vi hilste også på Ernst Roos' kamerat, Helge Nystrøm, og spurte ham når han var kommet med i Oxford-gruppen.

— Jeg var også på Røros i 1937, så jeg har været her i Norge engang før og blev da moralsk oprustet, så jeg har meget å være takknemlig for. Røros gav mig en ny mening med mitt liv og et nytt ansvar. Jeg hadde høie idealer, men jeg hadde intet grunnlag for dem i mitt eget liv. Jeg vilde ha fred i verden, og var meget interessert i det. Jeg tenkte Folkeforbundet i Genf måtte kunne sørge for fred mellem folkene. Men så begynte bombene å falle i China, i Etiopia og i Spania — og så begynte der også å falle bomber i mitt eget personlige liv. Jeg satt i mange styre og hadde mange tillitshverv innen mitt eget parti, men synes nu at andre fikk ta fatt.

— Så var det De møtte gruppen?

— Ja, og i og med at jeg traff gruppen lærte jeg mig å si de vanskelige ord: forlat mig min synd og den urett jeg har gjort. Og da så jeg at et nytt liv kunde spire frem. Jeg som ikke kunde holde fred i min egen lille krets, fordret at der skulde skapes fred i verden. I og med at jeg opdaget at jeg kunde skape sympatibølger omkring mig, så jeg alt på en ny måte. En dag sa Gud til mig: nu skal du ta ansvar for underhandlingene på din arbeidsplass. Vi var på den tid 350 mann i arbeide, og forhandlingene var vanskelige fordi vi arbeidet ved reservelagret som er avhengig av konjunktorene. Der blev langvarige forhandlinger mellem min formann og mig, men vi kom aldri nærmere hinannen før vi begge lærte å gå til vår stille stund, men fra den tid av blev der også en helt ny ånd på arbeidsplassen.

— Gleder De Dem til turen til Amerika?

— Ja, jeg gleder mig til å få se amerikanernes fantasi og skaperkraft på nært hold, men skal vi slippe fri for bomber og granater må det amerikanske demokrati få den nye åndsinnstilling som stillheten for Gud gir. Vi har ingen tid å miste. Det er et kappløp om timer. Verden ser på lyset fra Norden som en liten oase. Amerika har løsningsen om det setter sin kraft inn under Guds ledelse. Amerika veier tungere i vektskålen enn vi gjør.

Jeg kjenner en ny arbeidsglede, sa Nystrøm til sist, og mitt mål er at hver mann skal gå til sin arbeidsplass med samme glede som til en fotballmatch mellem Norge og Sve-

rige, da har vi løftet arbeidet op i en ny sfære.

Jeg forstår at det er vanskelig for et demokrati som Amerika å ha 13 millioner arbeidsløse, hvilket svarer til 600,000 i Sverige. Da vi under krisen hadde 200,000 arbeidsledige, holdt vårt demokrati på å sprekk. Demokratiet er kristendom i praksis. Det er en dårlig demokrat som ikke stiller samme krav til sig selv som til andre. —

Den eneste amerikaner som følger med herfra er Howard Blake, som nu reiser hjem etter vel fire års opphold i de skandinaviske land. Han var med Frank Buchman da han kom til Høsbjør i 1934.

Vi hilste også på skotten John Morrison, som nu har sitt hjem i Sverige, og har været en av pionerene i Oxford-gruppen her hjemme.

s. w.

sen.

Oxfordrørelsen och missionen beträngda i Norge.

Den mycket omfattande och tidigare mycket livaktiga Oxfordrørelsen har fått ett ultimatum, vari det heter, att rørelsen kommer att förbjudas i Norge om inte dess ledning ger rørelsen den aktiva inriktning för landets återuppbyggande som för närvarande saknas.

Arresteringen av Ronald Fangen har bidragit till att den förut utbredda animositeten mot Nasjonal Samling ytterligare stärkts. Något som även bidrar till att skapa olust inom religiösa kretsar i Norge är att de betydande norska penningmedel som annars årligen sänts till de norska missionärerna i Afrika, Indien och Kina numera icke få eller kunna exporteras. De norska missionärerna befinna sig enligt rapporter till moderorganisationerna i hemlandet i en ytterst svår situation. Saken får dock icke behandlas offentligt, då man anser att detta skulle kunna vålla ytterligare misstämning och oro i religiösa kretsar. Det förljudes att man från högtstående norskt kyrkligt håll genom utländsk förmedling skulle ha framställt hos Nygaardsvoldsregeringen att under nu rådande förhållanden bisträcka de norska missionärerna med pengar och hjälpa dem i deras arbete.

Finsk Forsamlingsblad

1941 ?

Tidens Teor

MODERNE VIKINGER

Som alle som har hatt befattning med Oxfordbevegelsen blev jeg oprinlig innfanget på Palmen, av stilige og korrekte engelskmenn, modne og angrende hollandske damer og en professor fra Zürich som kunde mer filosofi enn hele oldtiden. Det blev drukket noen cocktails, fortrinnsvis av oss tvilere, og vi fikk høre mange rammende lignelser som skulde åpne vårt blikk for egen usseldom og ubetydelighet. Noen av oss blev grepet og følte sig vokse i usseldommen, som dermed kunde få en liten snev av selvbeskuende storhet, andre forblev skeptiske og måtte opgis efterhvert.

Det var adskillig fart i gruppen i de dagene, og Grand var det yrende centrum med dr. Buchman som et fantastisk foretagsomt midtpunkt i den mondene atmosfære. Så kom Hallesby med sitt angrep på smokingkristendommen, tiljublet av Dagbladet og andre religionsbekymrede. Efterhvert trakk Buchman og de tilreisende kapasiteter sig tilbake, og Palmen mistet duften av eksklusiv fromhet.

Da gruppens norske stamme blev overlatt til sig selv, begynte det møl-sommelige arbeid innenfra og nedenfra, som ingen høirøstet reklame kan øpveie. De små møtene, som det ikke blev skrevet om, utviklet den positive og beskjedne typen, som en i startens travle epoke hadde litt vanskelig for å opdage, at nu hører man om noen unge mennesker som skal på korsferd til Amerika. Dette siste betyr ikke at det innenlandske fremstøt er lykkelig fullført, — vi er ennå ikke kommet lenger enn at en menighet krever sin prest avsatt, fordi han sogner til Oxford. Men det er allikevel en betydningsfull etappe, at norsk Oxfordungdom skal ta fatt på det Amerika som i sin tid sendte os Buchman.

Hvem som mest trenger til Oxford, nordmenn eller amerikanere, tør være tvilsomt. Men da dr. Buchman plutselig dukket op på en nazistisk øknelpe under partidagen i Nürnberg, gikk en nordmann som kjente ham, bort og spurte om han ikke nu i alt for høi grad representerte den op-

Oxfordgruppen vil holde friluftsgudstjenester.

Akers myndigheter anbefaler andragendet.

Oxfordgruppen og Oslo Indremisjon har søkt om å få holde friluftsgudstjenester ved Lillosetra, Stenbruvannet ved Grorud og ved Ulstrupvannet, Brandvaktstårnet og Guldsmeden i Østre Aker i løpet av sommeren hver søndag.

Det er hensikten å arrangere møtene i friluft.

Møtene er tenkt avholdt i tiden kl. 12.30 og ved Ulstrupvannet eventuelt også kl. 18.

Vannverket og skogstyret har ikke noget å innvende mot planen. Den tekniske borgermester foreslår at andragendet innvilges på nærmere angitte betingelser. Saken behandles av Aker formannskap torsdag *morgenbladet*

timisme som kjennetegnet bevegelsen. Buchman kastet et blikk på brunskjortene omkring sig og sa: det er her de trenger mig.

En har ikke inntrykk av at hans virksomhet dernede har båret frukter av betydning, men det forhindrer jo ikke at dr. Buchman kunde ha rett i sitt syn på behovet. Ikke for det, en tur til Amerika skulde i så måte ikke behøve å være bortkastet den heller, og med sine unge skandinaviske medkjempere vil han kanskje finne bedre jordbunn enn i Hitlers land.

Sånn kan en likevel se utvikling og være litt optimistisk i en vanskelig tid. Engang drog våre landsmenn over havet og opdaget Amerika med sverd. De moderne vikinger skal erobre det med tro.

TROTTER.